

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Бургас, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Събина Н. Христова Диамандиева

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Кремена Ил. Лазарова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разгледа докладваното от Кирил Гр. Стоянов Въззивно гражданско дело
№ 20222000500143 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Депозирана е въззивна жалба от ответниците М. К. Ж. и Ж. Т. К., и двамата от гр.К. против Решение №102 от 12.04.2021г. постановено от ОС – Бургас по гр.д.№1581 от 2018г. Оспорва се решението от двамата въззивници в частта, с която е прието несъответствие в размер на 189 685.20 лв. и е уважен иска за отнемане в полза на държавата на описаните в ИМ МПС-та и недвижим имот. Решението на ОС се оспорва като неправилно и незаконосъобразно. Според въззивниците неправилно и необосновано е приетото от съда, касаещо задграничните пътувания на двамата ответници – период на пребиваване в Г. – за М.Ж. – 164 дни и за Ж.Ж. – 227 дни. Въз основа на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина съдът е приел, че сумата за тези разходи възлиза на 57 535.65 лв. Ищецът не доказва командировка в чужбина, обуславяща прилагането на посочения ценоразпис по Наредбата. Страните са предприели пътуването на собствени начала, поради което необосновано се прилагат цените по Наредбата като за командировки. В допълнителното заключение е извършено изчисляване на въпросните разходи по методиката „Евростат“. То отразява адекватно параметрите на тези разходи, тъй като двамата ответници са пребивавали зад граница за да работят и поради това следва да бъде приета стойността по този пункт на заключението – 11 942.80 лв. Оспорва се и приетия разход за престоя в страната през 2007 – 2012г. в размер на 67 959.29 лв. Оспорва се като неправилен извода на съда, че не се установява двамата

ответници да са водели начин на живот под средния стандарт за страната. Това е обичайната издръжка за домакинство от две лица, но параметрите, въз основа на които са направени изчисленията /задължителните стоки в потребителската кошница на НСИ/ не са съобразени с минималната работна заплата за страната и факта, че ответниците са безработни поради което този разход неправилно е приет като разход за ответниците. Оспорват се като неправилни и приетите разходи по т.9 и т.10 – за недвижими имоти – 12 550 лв. и за МПС – 42 490 лв. Тези суми са по пазарни цени, а ответниците са извършвали сделките по цени, отразени в самите актове, съответно – отразената за платена стойност следва да бъде приета за разход, а сумите, получени от продажби – за приход. Страната претендира да се отчитат действителните суми по актовете за осъществяване на сделките – за МПС-та тази сума възлиза на 11 440 лв. , а за недвижими имоти – 9 098 лв. При съобразяване на тези възражения несъответствието ще бъде под 150 000 лв. – т.е. – няма да бъде значително и обжалваното решение за отнемане в полза на държавата на МПС и недвижим имот следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендират се направените по делото разноски.

Депозиран е отговор на въззивната жалба от страна на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ /. На първо място - в съдебната практика Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина се е наложила при определяне на разходите за престой в чужбина. На ответниците за периода от 20.03.2007г. до 20.03.2017г. са определени разходи за задгранични пътувания общо в размер на 96 456.78 лв. След като ответниците не са доказали друго, то следва да се определи тази стойност. Сумата от 11 942.94 лв. по допълнителното заключение е било оспорено от ищеца – стандартите на покупателната способност нямат никакво отношение към разходите на домакинствата , нито изчислени по данни на Евростат, нито изчислени по данни на НСИ. При депозиране на заключението си вещото лице , дало съответното изчисление не е обосновало заключението си в тази и част. Поради това жалбата против така приетата сума като разход за престой в чужбина се явява неоснователна – такива са официалните данни. Оспорва се като неоснователна жалбата и досежно сумата за обичайни разходи в размер на 67 595.29 лв. Според Комисията решението на съда в тази му част е правилно и обосновано-ответниците не са установили факти и обстоятелства, които да обуславят други изводи, не са били ангажирани доказателства в друга насока. Изложените от ответниците – въззивници аргументи са несъстоятелни според ищцовата Комисия, тъй като данните по НСИ не са обвързани с минималната работна заплата за страната – в тази насока е и отговора на вещото лице – въпрос №17. Оспорва се и възражението по пункт трети – относно признатите разходи за придобиване на МПС-та и недвижим имот - начина на оценяване е регламентиран в чл.148 ал.2 от ЗПКОНПИ. Като действителен разход се приема пазарната стойност: нотариалният акт

не съставлява официален документ за стойността на сделката. В тази насока от страна на процесуалния представител на Комисията се цитира практика на съдилищата – релевантна е пазарната цена на имуществото. Оспорва се и искането сумите получени от продажбата на активи да се приемат за законен доход, тъй като тези активи са придобити от незаконна дейност и макар и сделките да са законни, то сумите получени при тези сделки не могат да бъдат приети за законен доход. При това т.нар. преобразуване незаконно придобитото имущество не може да се трансформира в законен приход. Само от разпореждане със законни активи може да се отчитат суми като законен приход. Въззивната жалба на Марийка и Ж.Ж.и изцяло се оспорва и се претендира да бъде отхвърлена като се потвърди обжалваното решение на ОС в обжалваната част както и да се отмени решението в обжалваната от ищеца част.

Депозирана е въззивна жалба от страна на ищцовата страна КПКОНПИ. Обжалва се постановеното от ОС решение №102 от 12.04.2021г., постановено по гр.д.1581/2018г. в частта, с която предявения от страна на КПКОНПИ иск е отхвърлен – за сумата от 1270 евро, равняващи се на 2483.91 лева – извършени вноски по сметка – спестовен влог в евро в „Юробанк България“ АД с титуляр М.Ж., за сумата от 7450 евро, равняващи се на 14 570.93 лв., представляващи получени преводи по същата сметка в „Юробанк България“ АД с титуляр М.Ж. и сумата от 12.21 евро равняващи се на 23.87 лв., представляваща платени лихви по сметка спестовен влог в евро в „Юробанк България“ АД с титуляр М.Ж.. Страната оспорва решението като неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния закон. Съдът е отхвърлил иска в тази му част с мотивите, че сумите не са налични в края на проверявания период и не подлежат на отнемане в полза на държавата, нито са релевантни чрез включване в имуществото на ответната страна за определяне размера на несъответствието – тези суми само са преминали през имуществото на проверяваните лица за релевантния период. Тези изводи на съда се оспорват от ищеца КПКОНПИ. На първо място се сочи, че е безспорно установено, че тези средства представляват придобитото имущество за проверявания период. Въпросното имущество – пари следва да намери отражение при формиране на несъответствието като според ищцовата страна е ирелевантно дали са налични в края на проверявания период. Така внесените суми по лични банкови сметки на ответниците – лично или от трети лица, за които не са установени законни източници следва да бъдат определени като незаконно придобитото имущество. Целта на закона е устнавяване източника на средствата и към момента на внасянето им да се установи дали същите имат законен характер. Предмет на отнемане по закон е собственост с незаконен произход – т.е. – такъв, който не може да бъде оправдан с правно допустимите средства за увеличаване на индивидуалното богатство: - упражняване на свободна професия, стопанска инициатива, възнаграждение за законно положен труд, наследяване и др. В процесния случай се сочи, че ответниците не доказват законния характер на постъпилите

парични суми - не са събрани доказателства в тази насока. Страната се противопоставя на изключването на тези средства от обхвата на придобитото имущество, тъй като по този начин се позволява да се санира този порок – да може да постъпват в патримониума на проверяваните лица средства с незаконен произход. Тези средства безспорно са постъпили в патримониума на проверяваните лица, те са се облагодетелствали от тези парични суми. Неналичността им обаче не е основание за извод, че не подлежат на отнемане. Разпоредбата на чл.141 от ЗПКОНПИ сочи че на отнемане подлежи незаконно придобитото имущество през проверявания период – нормата е императивна и не прави разлика между налично и неналично имущество в патримониума на проверяваните лица. Въззивникът се позовава на разпоредбата на чл.151 от ЗПКОНПИ, съотв. – чл.72 от ЗОПДНПНИ /отм./, при които може да се отнема и неналично имущество от проверяваното лице – когато то липсва или е отчуждено. С оглед естеството на парите процесуалният представител на страната сочи на извода, че по ЗОПДНПНИ /отм./ и по ЗПКОНПИ подлежат на отнемане и парични средства, които не са налични по банковите сметки на проверяваното лице в края на проверявания период. Анализът който е извършен от Комисията в процесния случай сочи, че сумите, които са предмет на претенция не са послужили за придобиване на друго имущество, което да се претендира. Цитира се и съдебна практика, според която при недоказаност на разходване на липсващи по банковите сметки суми същите следва да се считат за налични като равностойност в патримониума на ответниците. Страната излага становището си, че е обосновано искането за отнемане на парична равностойност на имущество поради невъзможността да се отнеме обособено имущество, или когато то липсва и на осн. §5 т.2 от ПЗР на ЗПКОНПИ и чл.72 от ЗОПДНПНИ /отм./ и поради това моли за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и да се постанови ново, с което исквата претенция бъде изцяло уважена като се постанови отнемане на съответните суми по банковите сметки на ответника както и лихвите. Претендира се присъждане на разноските по делото. Прилага се съдебна практика в подкрепа на гореизложеното.

По въззивната жалба на КПКОНПИ отговор от страна на М.Ж. и Ж.Ж. не е постъпил. Препис от въззивната жалба на ищеца е бил връчен на процесуалния представител на ответниците на 18.08.2021г., но отговор от тяхна страна чрез процесуалния представител не е бил депозиран.

След преценка на доказателствата по делото съдът установява следното:

В обжалваното решение на първо място първоинстанционният съд по повод възражението за недопустимост на производството предвид преклузивния характер на срока по чл.27 ал.1 от ЗОПДНПНИ се е позовал на ТР №1/2018г. на ОСГК – в което е прието, че изтичането на срока за проверка по чл.15 ал.2 от ЗОПДИППД /отм./, съответно – по чл.27 ал.1 и 2 от ЗОПДНПНИ /от/ и чл.112 ал.1 и 2 от ЗПКОНПИ не е процесуална пречка за надлежното упражняване и съществуването на правото на иск и на

материалното право на държавата за отнемане на имущество, придобито от престъпна дейност и на незаконно придобито имущество – т.е. – предвидения в тези разпоредби срок е инструктивен и е допустимо образуване на производство по чл.74 от ЗОПДНПИ и чл.153 от ЗПКОНПИ след изтичане на този срок.

Против въззивниците Ж.Ж. и М.Ж. е бил предявен искове с правно основание чл.153 ал.1 и ал.2 във вр. с чл.141, 142 и чл.143 т.1 е 151 от ЗПКОНПИ вр. с §5 ал.2 от ПЗР на ЗПКОНПИ за отнемане по чл.72 във вр. с чл.63 ал.2 т.2 във връзка с чл.62 от ЗОПДНПИ /отм./ на сума от 11 000 лв. от продажба на недвижим имот – дворно място от 625 кв.м в гр.Камено, сумата в размер на 8150 лв. от продажбата на товарен автомобил „Ивеко“, сумата от 9200 лв. от продажбата на лек автомобил „БМВ“, иск на основание чл.63 ол.2 т.2 във вр. с чл.62 от ЗОПДНПИ /отм./ туристическо ремарке за лек автомобил, придобито на 27.11.2009г., лек автомобил „Рено Лагуна“, придобит на 30.11.2010г. , ½ ид.част от лек автомобил марка „Хонда“, придобита на 22.04.2015г. ½ ид.част от товарен автомобил марка „Пежо“, придобита на 01.02.2017г., иск на основание чл.63 ал.2т.1 от ЗОПДНПИ във вр. с чл.62 от ЗОПДНПИ /отм./ за отнемане от М.Ж. на сумата от 1 270 евро – извършени вноски във влог в „Юробанк България“АД , сумата от 7450 евро, получени преводи по сметка – влог в „Юробанк България“АД, както и сумата от 12.21 евро представляващи платени лихви по сметка – спестовен влог, всички с титуляри М.Ж.. Твърди се, че в хода на образувана проверка е установено несъответствие в размер на 221 487.11 лв. за проверявания период - над размера от 150 000 лв. в имуществото на проверяваните лица – ответници.

Установява се въз основа на определение от 14.02.2017г. по НОХД №650/2017г. на БРС, с което е одобрено споразумение, че ответниците са признати за виновни в извършване на престъпление по чл.159 б ал.2 във вр. с ал.1 предл. Първо, второ, трето и четвърто във вр. с чл.159а ал.3 вр. с чл.20 ал.2 от НК – като престъплението попада в обхвата на чл.22 ал.1 т.5 от ЗОПДНПИ /отм./ С протокол от 20.03.2017г. е образувана проверка относно имущественото състояние на ответниците за периода 20.03.2007г. – 20.03.2017г.

По-нататък в обжалвания съдебен акт е направен анализ на установеното в хода на проверката на Комисията придобито и отчуждено недвижимо и движимо имущество : ниви, други земеделски имоти – лозе , дворно място и др., леки автомобили.

Установени са получените парични суми. Комисията е констатирала, че ответниците не са реализирали през изследвания период доходи от трудови правоотношения, граждански договори, както и други източници – в това число от личен труд, от упражняване на свободна професия, дори и в сектора на сивата икономика. С ОИМ е била представена декларация пред гръцките данъчни органи за придобит доход за периода 01.01.2006г. – 31.12.2006г. в размер на 4500 евро от наемни дейности. Във връзка с начина и стандарта на

живот, обичайните и извънредните разходи на домакинството им обаче ответниците Ж.и не са представили доказателства въпреки дадената от съда възможност.

След разкриване на банковата тайна се установява, че ответникът Ж.Ж. няма разкрити банкови сметки за посочения период. Установени са влогове и сметки на ответницата Ж., както и движението на суми по тях за периода, начално и крайно салдо.

Установена е и издръжката на ответниците при съобразяване на официално изисканите справки за задгранични пътувания, данните за изследвания период за двучленно семейство според НСИ на национално ниво – общо в размер на 68 638.65 лв.

В производството пред първоинстанционния съд са приети експертизи, установяващи пазарните цени на установените процесни МПС-та, както и други имоти. Като неоснователно е преценено възражението на ответната страна, че релевантна е цената, по която са извършвани сделките – т.е. – тази, която е фиксирана в договорите. Съдът е посочил, че държавата не е обвързана с цената по сделката, тъй като значима е пазарната цена. Съдът се е позовал и на практиката на ВКС – Решение №89 от 29.01.2010г., постановено от ВКС по гр.д.№717/09г. на Трето г.о. на ВКС – че пазарната стойност, реално съобразена към момента на придобиване е тази, която определя дали спорното имущество е на значителна стойност. Съобразно трайно утвърдената съдебна практика, когато цената на която е придобивано имуществото е съществено по-ниска като стойност от пазарната цена към момента на придобиването за действителна стойност следва да се приеме пазарната цена на придобитото имуществено право, освен ако не бъде установено по делото, че страните са уговорили привидно по-ниска от пазарната стойност продажна цена. Първоинстанционният съд в процесния случай е установил, че по делото от страна на ответниците не са ангажирани никакви доказателства, че уговорените продажни цени не са симулативни и че представляват реалната стойност на закупените и продадени от тях в режим на СИО превозни средства и недвижими имоти. Същевременно определената от вещите лица цена на продаденото и отчуждено имущество надвишава многократно договорените насрещни вземания по договорите. Поради това първоинстанционният съд е приел, че общата стойност на придобитите през проверявания период МПС следва да бъде определена на 42 490 лв. По отношение на недвижимите имоти – съдът приема, че общата пазарна стойност на заменените и закупени през проверявания период от ответниците недвижими имоти е в размер на 12 550 лв. като приходите от отчуждените имоти преди проверявания период следва да бъдат определени на 28 970 лв.

По приетото по делото експертно заключение относно доходите на ответниците, приходите и източниците на финансиране за изследвания период същите са в размер на 32 106.38 лв. Обичайните разходи за процесния период на двамата ответници са оценени на 67 959.29 лв., като разходите им

за престоя в Гърция е определен на 66175.51 лв., предложен е и вариант само по данни на Евростат – 57 535.65 лв. В допълнително заключение изчислен на базата на стандарта за покупателна способност този размер е определен на 11 942.94 лв. Използването на този критерий дава възможност за съпоставка на покупателната способност между различните региони на държавите членки на ЕС, като от вещото лице са съобразени предварителни и прогнозни данни по Евростат. Съдът обаче не е кредитирал този вариант на заключението. Съдът се е позовал на това, че по делото не е установено ответниците да са водили начин на живот под средния стандарт и поради това разходите им следва да бъдат определени по данни на НСИ за периода на пребиваването в България и по данни на Евростат за периодите на пребиваване в Гърция.

Съдът е счел, че следва да бъде приет варианта по данни на Евростат за размера от 57 535.65 лв. като най-благоприятен за ответниците за направените разходи при престоя им в чужбина и при този вариант обичайните и извънредните разходи на домакинството на ответниците ще възлиза в размер на 127 870.70 лв.

По отношение на внесените и постъпили суми по банковите сметки на ответниците, за които не е установено законово основание за внасянето и постъпването им, но които не са налични по тези сметки в края на проверявания период първоинстанционния съд в решението си е приел, че нито подлежат на отнемане в полза на държавата, нито са релевантни – чрез включването на тези суми в имуществото на ответниците за определяне на размера на несъответствието – доколкото тези суми само са преминавали през това имущество в проверявания период – били са разходвани без да са вложени в друго подлежащо на отнемане имущество. В тази насока съдът се е позовал на практиката на ВКС.

Въз основа на тези изводи съдът въз основа на приетите експертизи установява несъответствие в размер на 189 685.20 лв. /при нетни доходи – минус 134 685.44 лв. и придобито имущество за 72 118.93 лв. и приспадане на сумата от 17 078.69 лв./ - стойност, която представлява значително несъответствие по смисъла на разпоредбата на §1 т.3 от ЗПКОНПИ - размера на несъответствието между имуществото и нетния доход надвишава размера от 150 000 лв. Констатирано е, че съобразно материалноправната норма на §5 ал.2 от ПЗР на ЗПКОНПИ /влязъл в сила на 07.01.2019г. ЗИД на действащия ЗПКОНПИ/ неприключилите проверки и производства пред съда по отменения ЗОПДНПИ се довършват по реда на новия закон и поради това значително несъответствие е онзи размер на несъответствието между имуществото и нетния доход, който надвишава 150 000 лв. В тази насока първоинстанционният съд е приел, че са налице предпоставките по закон и е постановил отнемане в полза на държавата на съответното имущество от ответниците: - сумата в размер на 8120 лв. от продажбата на недвижим имот – дворно място от 625 кв.м , съставляващо УПИ - 970 в кв.83 по плана на гр.Камено; сумата от 7800 лв. – от продажбата на товарен автомобил „Ивеко“; сумата в размер на 9200 лв. – от продажбата на л.а. БМВ 725 ТДС;

отнемане също така на туристическо ремарке за лек автомобил с рег.№ А 9831 ЕЕ, лек автомобил „Рено лагуна“, рег.№ А 5958 КХ , придобит на 30.11.2010г., ½ ид.ч. от л.а. „Хонда Сивик“ с рег. № А 4575 КМ, придобит на 22.04.2015г.; ½ ид.ч. от товарен автомобил „Пежо“ с рег.№ А 0641 МС , придобит на 01.02.2017г.

Съдът е оставил възражението на ответниците за погасяване на претенциите по давност без уважение като неоснователно, тъй като не е изтекъл към предявяване на исковата молба предвидения в чл.73 ал.1 от ЗОПДНПИ /отм./ давностен срок за погасяване на правото на гражданска конфискация от 10 години, считано от датата на придобиване на имуществото.

Първоинстанционният съд е приел също така, че незаконно придобито имущество от ответниците може да бъде само такова имущество, влязло в патримониума на проверяваното лице и налично в края на проверявания период. Съдът е посочил, че може да бъде отнето само имущество, но не и доход или разход. Поради това на отнемане подлежи само наличното в края на периода имущество – в патримониума на проверяваното лице или свързаните с него лица. Имущество, което е напуснало патримониума на проверяваното лице не може да бъде отнето от него. Съдът е посочил, че не подлежи на отнемане и равностойност на имущество, което е преминало през патримониума на проверяваното лице и в края на проверявания период не е в негово притежание. Поради и това искането за отнемане на суми, които не са в наличност на ответниците е отхвърлено като неоснователно.

Въззивните жалби на страните са допустими - депозираните са от надлежни страни в производството пред първоинстанционния съд в законоустановения срок.

По основателността на жалбите съдът съобрази следното:

КПКОНПИ в своята жалба изразява недоволството от отхвърляне на искането и за отнемане на незаконно придобито имущество от М.Ж. – сумата от 1270 евро, равняваща се на 2483.91 лв. представляваща извършени вноски по нейна сметка – спестовен влог в „Юробанк България“ АД , сумата от 7 450 евро, равняваща се на 14 570.93 лв. представляваща получени преводи по сметка – спестовен влог на М.Ж. в „Юробанк България“ АД и сумата от 12.21 евро - равняващи се на 23.87 лв. – представляваща платени лихви по сметка на спестовен влог на М.Ж. в евро също в „Юробанк България“ АД. Настоящият съдебен състав намира въззивната жалба на Комисията против тази част на решението за неоснователна. Изцяло се споделят мотивите на първоинстанционния съд досежно отхвърлянето на искането в тази част: - не подлежи на отнемане имущество, което е преминало през патримониума на проверяваното лице и не е в негово притежание в края на проверявания период. На отнемане подлежи само налично в края на проверявания период имущество, което съществува в патримониума на проверяваните лица. Не се споделят изложените във въззивната жалба на Комисията доводи. На отнемане по този ред подлежи притежаваното от ответника налично

имущество, включително наличните парични средства по банковите сметки, а ако същото липсва или е отчуждено се присъжда паричната му равностойност, ако отчуждаването е противопоставимо на държавата, а при преобразуване - преобразуваното имущество, вкл. ако то се намира у свързани лица. Притежавано имущество е придобитото в проверявания период имущество, което продължава да се намира в патримониума на ответниците, тъй като не е отчуждено или изоставено, нито е потребено, обезценено, унищожено или погинало. Непритежавано е имущество, което макар да е било придобито в проверявания период, вече е напуснало патримониума на лицето, тъй като е отчуждено, изоставено, потребено, обезценено. Незаконно придобито може да е само имуществото, влязло в патримониума на проверяваното лице през изследвания период, което е налично в края на този период. Както е изяснено в практиката на ВКС – напр. гр.д.№5562/2013г. на IV г.о., гр.д.№1557/2010г. на III г.о., гр.д.№ 3224/2017г. на IV г.о. и гр.д.№2507/2017г. на IVг.о., незаконно придобито имущество може да бъде само влязлото в патримониума на проверяваното лице и свързаните с него лица през изследвания период, което е налично в края на периода, но не може да се отнеме равностойността на имущество, което е преминало през патримониума на проверяваното лице, т.е. не е в негово притежание в края на периода. Съгласно утвърденото разбиране в решение №137 от 2.11.2018г. по гр.д.№ 2507/2017г. на ВКС, IV г.о., решение № 97 от 18.5.2018г. по гр.д.№ 3224/2017г. на ВКС, IV г.о. и решение №129/08.06.2015г. по гр.д.№5562/2013г. на ВКС, IV г.о., нормите както на ЗОПДИППД (отм.) така и на ЗПКОНПИ, касаещи предметния обхват на отнемането, са със санкционен характер и не могат да се тълкуват разширително. Предмет на отнемане е само наличното имущество и заместващите го облаги, когато то е прехвърлено. Отнемане на парични суми, преминали през банковите сметки на лицето, но неналични към датата на завеждане на иска не може да се постигне. Предвид идентичността на разпоредбите на ЗОПДНПИ (отм.); и ЗПКОНПИ, касаещи предмета на отнемане в полза на държавата, възприетото разбиране в практиката на ВКС запазва своята актуалност и при действието на ЗПКОНПИ, обн. ДВ, бр.7/2018г. Ето защо съдът не може да направи извод за включване на така посочените суми в имуществото на ответниците и да го вземе предвид при определяне на размера на несъответствието. Това е така и защото законоустановената цел на конфискацията е отнемане на реални, налични активи, а не създаване на парични задължения, какъвто би бил резултата от отнемане на неналични парични средства (изключението е въведено със закона единствено по отношение на заместващата облага). По изложените съображения въззивният съд достига до крайни изводи, които съвпадат с изложените в обжалваната от страната част на решението и намира, че в тази част същото следва като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

По въззивната жалба на ответниците Ж.и:

На първо място се изразява недоволство по приетия от съда размер на

разходите им по престоя им в чужбина – 57 535.65 лв. /164 дни за М.Ж. и 227 дни за Ж.Ж./. Страната се позовава на допълнителното заключение по т.18 на вещото лице Д./л.852 и сл. По делото на ОС/, според което тази сума следва да възлиза на 11 942.80 лв. Сочи се, че двамата ответници не са били командировани, за да им се смятат стойности като такива. Съдът не споделя становището на ответната страна – въззивник относно възприемането на тази стойност от допълнителното заключение. Дадената от вещото лице стойност не може да бъде показател за направени разноски. Стойността касае данни съобразно стандарта на покупателна способност. В тази насока възраженията на процесуалния представител на Комисията в отговора на въззивната жалба – че дадените стойности в това допълнително заключение нямат никакво отношение към разходите на домакинството, нито изчислени по данни на Евростат, нито по данни на НСИ са правилни /л.18-19 по делото/. Тези възражения обективно се подкрепят от установените данни при извършена служебна справка. За процесната 2007г. по отношение на Гърция съдът установи данни в годишника на „Евростат“ за 2009г. в таблица на стр.246 издръжката на едно лице през 2007г. е струвала 17 900 евро /35 084 лева/. /Данните в таблицата принципно са за 2006г., но има изрична забележка, че за Гърция данните са за 2007г./. Двамата ответници имат общ престой от 391 дни/164+227/ - или една година и 26 дни. Т.е. общата сума възлиза на 37 574 лева. Следва да се отбележи, че това са разходите за престой в Гърция само за 2007г. В тази сума не са калкулирани транспортните разходи. Според данните по делото /л.816 – 817 по делото на Окръжния съд/ само по отношение на ответницата М.Ж. и само през ГКПП „Кап.П.Войвода“ са констатирани за проверявания период 63 преминавания като по-голямата част са осъществени с автомобили /съвпадащи по регистрационни номера с автомобилите, придобивани в собственост от двамата ответници – „Мицубиши“, „Рено Лагуна“, „БМВ“ и т.н./, което предполага начисляване а допълнителни суми и за транспорт. На стр.832-833 /от делото на Окръжния съд/ вещото лице в депозираното експертно заключение е дало размерите на разходите на двамата ответници за престоя им в Гърция през 2007г. по данни на „Евростат“ – общо 30 281.27 лв. и за периода от 01.01.2008г. – 20.03.2017г. – 66 175.51 лв. Заклучава се, че общо разходите за задгранични пътувания на ответниците за проверявания десетгодишен период – от 20.03.2007г. – до 20.03.2017г. възлиза общо на 96456.78 лв. В таблица на л.810 /също от делото на Окръжния съд/ размера на разходите за задгранични пътувания е посочен в размер на 73 077.29 лв. В таблица на л.842 /делото на Окръжен съд/ са дадени данни по „Евростат“ – за периода 20.03.2007г. – 31.12.2007г. – 30 281.27 лв. и за останалата част – 01.01.2008г. – 20.03.2017г. – 27 254.38 лв. – или – общо – 57 535.65 лв. Тази сума от 57 535.65 лв. е възприета от съда като оптимална за ответниците съобразно направените от тях възражения като разход за задгранични пътувания за целия проверяван период. Видно от съдържанието на въззивната жалба тази сума обаче е неправилно възприета от ответниците /чрез процесуалния им представител/ като сума за разходите

за пребиваването по повод работа на ответниците в Гърция през 2007г. – 164 дни за М.Ж. и 227 дни за Ж.Ж.. Видно от гореизложеното в заключението за този период – 2007г. сумата възлиза на 30 281.27 лв. , а сумата от 57 535.65 лв. се отнася до разходите за задгранични пътувания за целия проверяван период от 2007г. – 2017г. Съдът действително е възприел изключително благоприятен вариант за ответниците по данни на „Евростат“ с оглед депозирано заключение въз основа на друга методика с други параметри - 96 456.78 лв. за целия период /т.е. – възприетия от съда е с близо 40 000 лв. по-малко от предходен вариант на заключението с параметри по Наредбата за командировките/. Така приетия вариант е именно по данни от „Евростат“ и доводите на въззивниците – ответници че били ползвани изходни данни по Наредбата за командировките са несъстоятелни. Установеното от настоящия съдебен състав при извършената служебна справка относно данните за Република Гърция в „Евростат“ за 2007г. приблизително съвпада с установените данни в депозираните от вещото лице експертизи също въз основа на статистически данни от „Евростат“ и възприети от първоинстанционния съд, поради което приетото от първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и в случая – съобразено с възраженията на ответниците и техните твърдения относно престоя им в чужбина като изложените доводи във въззивната жалба против решението в тази му част са изцяло несъстоятелни. Приетата стойност от 57 535.65 лв. касае разходите за задгранични пътувания / като следва да се отбележи, че същите не включват транспортните разходи за тези пътувания/ за целия проверяван период 2007г. – 2017г. Отразеното на стр.14 от обжалваното решение в тази насока действително е непълно и неясно и въз основа на изложеното от съда може да се направи погрешен извод, че целия престой зад граница на ответниците през проверявания период е в рамките само на посочените времеви периоди от 164 и 227 дни поотделно за двамата ответници като стойностите от 66 175.51 лв. и 57 535.65 лв. се отнасят за тези времеви периоди, но това представлява престоя на ответницата в чужбина и това са разходите за целия проверяван период от 2007г. – 2017г. Както се отбеляза по-горе – сумата от 66 175.51 лв. е изчислена от вещото лице при изготвяне на заключението си действително въз основа на Наредбата за служебни командировки в чужбина, но касае излизанията на двамата ответници за периода 01.01.2008г. – 20.03.2017г.: - през 2008г. Ж.Ж. и М.Ж. имат по 17 дни в чужбина; през 2009г. М.Ж. има 26 дни, през 2010г. М.Ж. има 92 дни в чужбина, а Ж.Ж. – 49 дни, през 2012г. М.Ж. има 11 дни в чужбина; през 2014г. М. Ж. има 19 дни в чужбина и през 2016г. М.Ж. има 5 дни в чужбина. При този вариант даден от вещото лице размера на разходите за задгранични пътувания възлиза общо на 96 456.78 лв. за целия проверяван период – 2007г. – 2017г. / Плюс сумата от 30 281.27 лв за престоя през 2007г. в Гърция на двамата ответници, изчислени по данни на „Евростат“/. А сумата възприета от съда от 57 535.65г. /таблицата на л.842 по делото на Окр.съд/ е съобразена с данните от „Евростат“ и касае също така целия проверяван период – освен посочените по-горе дни за времето от

01.01.2008г. – 20.03.2017г. включително и престоя им през 2007г. от 164 и 227 дни. В този смисъл приетото от съда относно размер на разходите от 57 535.65 лв. за двамата ответници за престойте им в чужбина за целия проверяван период /без транспортните разходи/ е напълно оптимално за ответниците, съобразено със статистическите данни по „Евростат“, без да се ползват данни от Наредбата за служебните командировки в чужбина и въззивната жалба на същите против тази част на решението се явява напълно несъстоятелна и неоснователна.

Неоснователно според съда е възражението против приетата от съда сума за издръжка в размер на 67 505.29 лв. за проверявания период на двамата ответници. Възражението касае, че тази сума не била съобразена с обстоятелството, че същите са безработни и не са имали доходи в размер и на минималната за страната работна заплата, че също така не била съобразена със стандарта на живот на домакинството. Възражението не намира опора в закона. Съгласно чл.28 ал.1 т.6 от ЗОПДНПИ /отм./, съответно – чл.114 ал.1 т.6 от ЗПКОНПИ предмет на установяване в производството са обичайните разходи на проверяваните лица. Съгласно легалната дефиниция в закона „обичайните разходи“ са разходите за издръжка на лицето и на членовете на семейството му съобразно данните на НСИ. Това сочи, че съдът се е основал на данни, които са установени по законосъобразна методика. Настоящият съдебен състав намира направения от първоинстанционния съд извод, че по делото не е установено ответниците да са водили начин на живот под средния стандарт на живот – доказателства в тази насока не са ангажирани. Обратното - от установените при проверката факти се установява, че ответниците са излизали многократно /63 пъти за ответницата М.Ж. през проверявания период 2007г. – 2017г. /в чужбина /, което предполага разходи, съответно – материални възможности/, закупили са няколко автомобила, недвижими имоти, които оценени по пазарни цени възлизат на около 53 хиляди лева. Това обуславя неоснователността на възраженията, че ответниците нямали трудови доходи като безработни и съответно – показателите по НСИ за задължително представените в 12 раздела стоки и услуги в потребителската кошница били неотносими за тях. Въззивният съд намира, че начина на живот, който се установява да са водили двамата ответници опровергават тези доводи. Поради това правилно е прието от първоинстанционния съд, че обичайните разходи на ответниците като домакинство от две лица за проверявания период в страната възлиза на 67 959.29 лв.

Несъстоятелно и неоснователно е и възражението за неправилно определяне стойностите на придобитото имущество – движимо и недвижимо. Начин на оценяване принципно е регламентиран в разпоредбите на чл.69 ал.2 от ЗОПДНПИ /отм./, съответно – чл.148 ал.2 от ЗПКОНПИ – имуществото се оценява към момента на неговото придобиване или отчуждаване – недвижимите имоти и ограничените вещни права върху тях – по пазарна стойност, превозните средства – също по тяхната пазарна стойност. С извършените и приети по делото експертизи е изпълнен този

законов регламент – да се установи пазарната стойност на придобитото и отчуждено имущество през проверявания период. Първоинстанционният съд е възприел тези пазарни стойности и е направил изводите си въз основа на сумираните по този начин стойности с оглед на което съдът намира , че разпоредбите на закона са изпълнени и възраженията – несъстоятелни и неоснователни. Записаните по договорите и нотариалните актове стойности не ангажират съда по никакъв начин и възраженията на страната не намират опора в закона. Правилно поради това окръжният съд е приел, че общата стойност на придобитите през проверявания период от ответниците МПС-та възлиза на 42 490 лв., както и че общата пазарна стойност на заменените и закупени през същия период недвижими имоти от ответниците е в размер на 12 550 лв. като приходите от отчуждени имоти, придобити преди проверявания период са определени на 28 970 лв.

С оглед на гореизложеното се налага извода за неоснователност на въззивната жалба на ответниците Ж.: - законосъобразен и правилен е извода на първоинстанционния съд за наличие на несъответствие между имуществото и нетния доход на проверяваните лица - надвишаващо размера от 150 000 лв. и вследствие на този извод е постановено отнемане на налично имущество от ответниците Ж.и.

По гореизложените съображения като намира въззивните жалби на страните за неоснователни, а обжалваното решение – за правилно и законосъобразно съдът счита, че същото следва да бъде потвърдено изцяло.

Поради неоснователността на въззивните жалби съдът намира, че разноски в полза на страните за пред настоящата инстанция не следва да бъдат присъждани.

По отношение дължимата д.такса:

Съгласно чл.157, ал.2 ЗПКОНПИ: „С решението съдът присъжда държавна такса и направените разноски в зависимост от изхода на делото“. От текста следва логическият извод, че такава се дължи, но не се внася авансово. Законът не съдържа разпоредби, обосноваващи освобождаване на някоя от страните по това производство от заплащане на държавни такси. Ето защо с постановяване на настоящото решение ще бъде определена и дължимата д.такса. За въззивника КПКОНПИ при материален интерес на въззивната жалба общо 17 078.71 лв. в тежест на Комисията следва да бъде определена държавна такса пред настоящата инстанция в размер на 341.56 лв. За въззивниците – ответници Ж.Ж. и М.Ж. размера на държавната такса пред настоящата инстанция съобразно обжалвания интерес е в размер на 689 лв.

По гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №102 от 12.04.2021г. постановено от Окръжен съд – Бургас по гр.д.№1581 от 2018г. като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/ да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд – Бургас сумата от 341.56 /триста четиридесет и един лева и 56 ст./ лева – държавна такса.

ОСЪЖДА Ж. Т. Ж. и М. К. Ж. да заплатят по сметка на Апелативен съд – Бургас в полза на бюджета на съдебната власт сумата от 689 /шестстотин осемдесет и девет/ лева – държавна такса.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от уведомяването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____